

Dimnikar.

Pridite sem, otročiči, in poglejte črnega, sajastega možá, pred katerim se tako radi skrivate, kadar pride v vašo hišo. Res, da je ves črn, ima metlo v rokah in lestvico preko rame, tudi črno in prečudno kapo na glavi, ali ne bojte se ga, prijazen in ljubeznjiv človek je, ki skrbi za to, da nam ogenj ne pokonča hiše. Vi kodroglavčki in ve črnoókiec male, nikar se ne bojte črnega možá; stopite k njemu, podajte mu roko, in recite: dobro nam došel, dimnikar! Videli bode, da govorim resnič, in da vas bode tudi



dimnikar prijazno pozdravi! Ej, kako grd je vaš bratec Jožek, ki se vselej skriva pod posteljo, kadar pride dimnikar v hišo. Ali mu je kdaj že kaj žalega storil? Tudi Emica se mi ne dopade, ki se skriva za mater in se je trdo drži za obleko, kadar koli stopi dimnikar v vežo. Mar misli, da jo bode vzel? Kaj še! Ako je pridna in ubógljiva, pohvalil jo bode, prijel za nežno ročico in poljubil na rudeče ličice, kakor to njena mama stori, kadar jo ima rada. Za Martinka se nič ne čudim, da beži pred dimnikarjem in se

skrije v kak kot, ker je neposlušen in malopriden deček, ter mu vest očita njegove pregreške, kadar koli stopi dimnikar v vežo. Morda bi ne škodovalo, ako bi vašega malopridnega bratca, na katerega se mati tolikokrat huđujejo, nekoliko obrisal s svojo črno, sajasto metlo, ali mu pa pritisnil črno znamenje na čelo, da bi vže iz daleč poznali malopridneža v hiši.

A vi vsi, ki ste dobri in pridni, ne bojte se tega črnega možá, stopite k njemu, podajte mu roko in pozdravite ga prijazno, kadar koli pride k vam.

I. T.

Sanje.

Na ognjišči sem sedel in gledal v plapoléči ogenj. Mati so stali poleg mene, pristavljali in odstavljali lonce k ognji in od ognja. Onkraj ognja so se sušila polena in nekoliko papirja z oblanci pomešanega je ležalo tam. Mirno so se greli papirji v oblancih, ter niso čutili, da jih boóde kmalu konec. Drug drugemu so si pripovedovali, kaj je kdo doživél in tudi jaz sem slišal to-le od starega, umazanega papirja, ki je pravil sosedu oblancu svoje éudapolno življenje.

Pripovedoval mu je ovako :

„Dosti sem doživél na svetu ; ni éuda , saj sem vže star. Nekdaj sem bil ves drugačen. Najpred sem bil laneno seme. To je vsejal kmetiè na svojo njivo in kmalu sem bil z mnogimi tovariši lepa rastlina. Lan dozori in ženjice ga porujejo. Kmetiè nas spravi na skedenj, kjer nam potrgajo glavice. Brez glav nas povežejo v snope in razsteljejo na travniku. Veèkrat nas je namoèil dež , a zlato rumeno solnce nas je zopet posušilo. Slednjiè nas povežejo v snope in pridemo terjcam v roke. Te so nas muèile takó , da sem zgubil zavést in stoprav , ko sem se zopet vrnil h kmetu , spoznal sem , da so mi terice vse kosti premele in olušèile vso kožo. Predivo nas je imenovala kmetica in Bog védi , kaj je vse z nami poèenjala. Potem nas je spravila v kodeljo in nataknila na preslico , katera je stala poleg kolovrata. Tega je gonila in gonila z nogó , a z rokama je vlekla predivo s kodelje ter toliko éasa trgala in gladila , da se je slednjiè na vretenu nabral debel klobèiè in takó je postalo predivo in jaz ž njim dolga nit. Z vretena nas je zvila gospodinja na motovilo in spravila v štrene. Štrene so prale deklee na vodi in udrihale po plòhjih takó , da je bilo joj ! Ali štrene so bile še vedno ru-jave in vso spomlad jih je obešala gospodinja po rantah ter razgrinjala po mladej travi , kropila jih in kropila , da so bile naposled bele kakor sneg. Dosti bele zvila jih je v klobèièe in te je dobil tkalec v roke. Zopet se je začelo pravo trpljenje po tkalèevih statvah , a tudi to je minulo in prišli smo nazaj h kmetu kot obeljeno platno. Nekaj platna je vzela šivilja in naredila srajco iz njega ; v tem platnu je bila tudi moja malenkost. Srajco je nosil gospodar in kakó dolgo ? Bog védi , kolikokrat je bila srajca oprana ! Ali vsaka stvar na svetu traje samó nekaj éasa in tudi srajca je začela kazati svoje rane.

Necega dne pride slabo obleèen prosjak v našo hišo — saj tako jo smem imenovati — in poprosi gospodinjo za košèek obleke , da bi pokrtil